

Sygn. akt I ACa 265/12

I ACz 342/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Lucyna Świdarska-Pilis SO del. Tomasz Ślęzak (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2012 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R. i B. R.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w M.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt I C 286/10

oraz na skutek zażalenia pozwanej na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 2. i 3. wyroku

1) oddała apelację;

2) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2. i 3. w ten sposób, że nie obciąża pozwanej kosztami zastępstwa procesowego i odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi;

3) zasądza od powodów na rzecz pozwanej 6 228 (sześć tysięcy dwieście dwadzieścia osiem) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

I A Ca 265/12, I A Cz 342/12

UZASADNIENIE

Powodowie B. R. i M. R. (który przystąpił do udziału w sprawie w tym charakterze w toku postępowania), domagali się nakazania pozwanej, (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w M., złożenia oświadczenia woli o ustanowieniu prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...), znajdującego się w budynku wielorodzinnym, położonym w M. przy ul. (...), wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, i przeniesienia na nich wyodrębnionego w ten sposób prawa własności.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powodowie podnieśli, że na podstawie przydziału z dnia 13 grudnia 1991 r., przysługuje im lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego położonego w M. przy ul. (...). W dniu 31 lipca 2007 r., działając na podstawie art. 12 ust. 1 § ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (zwanej dalej u.s.m.), powódka wystąpiła z wnioskiem o wyodrębnienie i przeniesienie na nią prawa własności tego lokalu. Pozwana przedstawiła zestawienie opłat, które powinna uiścić powódka aby mogła uzyskać prawo odrębnej własności lokalu, ale nie wskazała podstawy do wyliczenia żądanych kwot, w związku z czym powódka kwestionuje ich zasadność. Jej zdaniem, z zestawienia z dnia 11 maja 2004 r. wynika, że nie posiada żadnych zaległości wobec pozwanej.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana przyznała, że powódka jest jej członkiem i na podstawie przydziału z dnia 13 grudnia 1991 r. przysługuje jej spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w M. przy ul. (...). Powództwo jest jednak bezzasadne, ponieważ powódka (powodowie) nie spełnili warunków, od których przepis art. 12 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, uzależnia zawarcie umowy przeniesienia własności lokalu. Według pozwanej, na dzień złożenia odpowiedzi na pozew, powódka nie dokonała spłaty: przypadającej na jej lokal części kosztów budowy, o których mowa wart. 10 ust. 1 pkt 1 u.s.m, w tym zadłużenia kredytowego wraz z odsetkami wynoszącego na dzień 30 czerwca 2010 r. 19.674,18 zł.; nominalnej kwoty umorzenia kredytu w wysokości 27.151,19 zł.; kredytu za okres od 1 lipca 2007 r. do 30 kwietnia 2010 r. w kwocie 9.638,34 zł.; zadłużenia z tytułu opłat za mieszkanie na dzień 30 kwietnia 2010 r. w kwocie 109,89 zł.; kosztów związanych z zawarciem aktu notarialnego. W ocenie pozwanej do czasu dokonania spłaty tych należności, nie ma podstawy prawnej do przeniesienia na powodów prawa własności lokalu, a w razie spełnienia tych wymogów, pozwana niezwłocznie przystąpi do zawarcia z nimi stosownej umowy lub uzna żądanie pozwu.

W toku postępowania, w piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2010 r., powódka podtrzymała żądanie pozwu, wnosząc także o jego uwzględnienie pod warunkiem spłaty na rzecz pozwanej należnych jej kwot tj. części kosztów budowy przypadających na przedmiotowy lokal, o których mowa wart. 10 ust. 1 pkt 1 u.s.m. i zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa wart. 4 ust. 1 u.s.m.

Sąd Okręgowy ustalił, że w 1978 r. pozwana uzyskała klauzulę zatwierdzającą założenia techniczno - ekonomiczne budowy osiedla (...) w M., które początkowo miało się składać z 3 budynków dziewięciokondygnacyjnych i 12 budynków trzy i cztero kondygnacyjnych. Kredyt na sfinansowanie tego przedsięwzięcia inwestycyjnego udzielił (...) Bank (...), Oddział w T. (po reorganizacji (...) Oddział w T.), w oparciu o złożony przez inwestora, w dniu 31 maja 1979 r., wniosek oraz decyzję z dnia 16 czerwca 1979 r. W 1985 r. dokonano zmiany zakresu rzeczowego przedsięwzięcia inwestycyjnego osiedla (...), z jego podziałem na, między innymi, zadanie inwestycyjne, obejmujące budynek numer (...), w którym przydzielony został powódce lokal mieszkalny numer (...). Rozliczenie kredytu udzielonego na sfinansowanie budynków inwestycyjnych numer (...) nastąpiło dwuetapowo, a 30 lipca 1991 r. dokonano rozliczenia częściowego po oddaniu do eksploatacji budynku inwestycyjnego numer (...). W przypadku budynku inwestycyjnego numer (...), realizacja zadania inwestycyjnego została zakończona odbiorem protokolem z dnia 2 marca 1992 r., a 3 marca 1992 r. nastąpiło rozliczenie ostateczne. Powódka B. R. została przyjęta w poczet członków pozwanej spółdzielni decyzją zarządu z dnia 28 czerwca 1985 r. W dniu 12 grudnia 1991 r. uzyskała przydział lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w M. przy ul. (...) na warunkach lokatorskiego prawa do lokalu. Protokolem odbioru mieszkania powódka dokonała w dniu 18 marca 1992 r. Załącznik numer (...) do przydziału lokalu stanowiło porozumienie z dnia 4 maja 1992 r., według którego wkład członkowski na to mieszkanie lokatorskie miał zostać rozliczony według stawki zryczałtowanej w wysokości 900 zł za 1 m² (0,09 zł po denominacji). Po rozliczeniu kredytu, na dzień 3 marca 1992 r., dla mieszkania przydzielonego powódce o pow. użytkowej 99,9 m², wartość wymaganego wkładu własnego wynosiła 8,99 zł (po denominacji), wartość dokonanego umorzenia nominalnej kwoty kredytu 27.151,19

zł (po denominacji), wartość kredytu pozostałego do spłaty w okresie 60 lat 31.991,85 zł (po denominacji). Kredyt, według kryterium dochodowego, powodowie spłacali do końca 1993. Później zaprzestali spłaty uznając, że kredyt został spłacony w całości. W dniu 23 lipca 2007 r. zarząd pozwanej podjął uchwałę numer (...), w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali w nieruchomości położonej w M. przy ul. (...). Z wnioskiem o wyodrębnienie prawa własności lokalu numer (...) przy ul. (...) w M. powódka wystąpiła do zarządu pozwanej w dniu 31 lipca 2007 r. W pismach z dnia 16 sierpnia 2007 r., 5 marca 2009 r., 9 marca 2009 r., 21 maja 2010 r. i 24 maja 2010 r. pozwana informowała powódkę jakie warunki finansowe powinna spełnić, aby przekształcić lokatorskie prawo do lokalu w odrębną własność.

W oparciu o te ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 u.s.m., na pisemne żądanie członka, któremu przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, spółdzielnia jest obowiązana zawrzeć z tym członkiem umowę przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez niego: spłaty przypadającej na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, a jeżeli spółdzielnia skorzystała z pomocy uzyskanej ze środków publicznych lub z innych środków spłaty przypadającej na ten lokal części umorzenia kredytu, w kwocie podlegającej odprowadzeniu przez spółdzielnię do budżetu państwa oraz spłaty zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1. Sąd pierwszej instancji uznał także, w oparciu o opinię biegłego, że powodowie powinni dokonać wpłat: z tytułu wymaganego całego wkładu mieszkaniowego - 41.871,55 zł, z tytułu spłaty przypadającej na lokal części kosztów budowy, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 u.s.m., w tym z tytułu zadłużenia kredytowego na dzień 30 czerwca 2010 r., 19.674,18 zł, z tytułu spłaty nominalnej kwoty umorzenia kredytu - 27.151,19 zł - łącznie 88.696,92 zł.

Sąd ten ustalił także, że kredytu na sfinansowanie przedsięwzięcia inwestycyjnego - osiedle (...) w M. udzielił (...) Oddział w T. w oparciu o obowiązującą wówczas uchwałę Rady Ministrów nr 281/71, w sprawie zasad realizacji i finansowania uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego, na podstawie umowy kredytowej, na którą składały się, złożony przez inwestora wniosek o kredyt na inwestycję z dnia 31 maja 1979 r. i decyzja (...) Oddział w T. z dnia 16 czerwca 1979 r. W trakcie realizacji tej umowy obowiązywały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie zasad udzielania kredytu bankowego na cele mieszkaniowe. W przepisach tego rozporządzenia określono zasady spłaty kredytu wykorzystanego na budowę mieszkań przydzielonych na warunkach lokatorskiego prawa do lokalu oraz wykorzystanego na budowę mieszkań przydzielonych na warunkach własnościowego prawa do lokalu (§ 4 i 5). Spłata obejmowała pełne raty kapitałowe i należne odsetki. Przepisy tego rozporządzenia zastąpione zostały kolejnym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie ogólnych zasad kredytowania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. nr 23, poz. 132 ze zm.), w którym przyjęto podobne reguły spłaty kredytu. W przepisach kolejnego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnych zasad udzielania kredytu bankowego na cele mieszkaniowe (Dz. U. z 1989 r. nr 1, poz. 1) w § 3 ust. 4 określono wielkość rocznego obciążenia spółdzielni z tytułu spłaty kredytu oraz należnych odsetek na 1 % aktualnej wartości mieszkania, gdy chodzi o kredyt wykorzystywany na budowę mieszkań przydzielonych na warunkach lokatorskiego prawa do lokalu, zaś w § 3 ust. 5 określono roczne obciążenie spółdzielni z tytułu spłaty kredytu wykorzystanego na budowę mieszkań przydzielonych na warunkach własnościowych na 2% aktualnej wartości tych mieszkań.

W oparciu o te ustalenia, także weryfikację dokonaną przez biegłego wydającego w sprawie opinię, z punktu widzenia spłat przez powodów kredytu, Sąd Okręgowy uznał, że powodowie nie wypełnili ciążących na nich, na podstawie art. 12 ust. 1 u.s.m., obowiązków i nie było podstaw do uwzględnienia powództwa. Nie było też podstaw, zdaniem tego Sądu, do zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności mieszkania, pod warunkiem spłaty przez powodów ciążących na nich zobowiązań, własność nieruchomości nie może być bowiem przeniesiona z zastrzeżeniem warunku (art. 157 § 1 k.c.).

Jako podstawa rozstrzygnięcia o kosztach procesu wskazany został art. 49¹ u.s.m. z przypomnieniem, że w tej sprawie koszty sądowe oraz koszty zastępstwa procesowego, zgodnie z tym przepisem, niezależnie od wyniku procesu, ponosi spółdzielnia.

W apelacji od tego wyroku powodowie, zarzucili naruszenie prawa materialnego, art. 157 § 1 k.c. w związku z art. 1047 k.p.c., wskazując, że art. 1047 § 2 k.p.c. pozostający w związku z art. 786 k.p.c., pozwalał na zobowiązanie pozwanej do złożenia dochodzonego oświadczenia woli, przy jednoczesnym uzależnieniu jego złożenia od spełnienia przez powodów świadczenia wzajemnego. Zarzucili także sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału, przez przyjęcie, że powodowie nie wykonali zobowiązań wynikających z art. 12 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

W oparciu o te zarzuty, powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozstrzygnięcie zawarte w punktach drugim i trzecim zaskarżonego wyroku, zawierające postanowienie o kosztach procesu, wydane przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z wymienionym wyżej art. art. 49¹ u.s.m., zażalenie wniosła pozwana, wnosząc o zmianę tego postanowienia i zasądzenie od powodów kosztów zastępstwa procesowego, nieobciążanie ich kosztami sądowymi lub nakazanie pobrania od nich na rzecz Skarbu Państwa tych kosztów oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

W pierwszej kolejności odnosząc się do apelacji powodów stwierdzić należy, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że powodce B. R., będącej członkiem pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, której wraz z mężem, powodem M. R., przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu położonego w M. przy ul. (...), służy roszczenie przewidziane w art. 12 ust. u.s.m. Z tego przepisu wynika, że na pisemne żądanie członka, któremu takie prawo służy, spółdzielnia jest obowiązana zawrzeć z nim umowę przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez tego członka spłaty przypadającej na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, a jeżeli spółdzielnia skorzystała z pomocy uzyskanej ze środków publicznych lub z innych środków - spłaty przypadającej na ten lokal części umorzenia kredytu w kwocie podlegającej odprowadzeniu przez spółdzielnię do budżetu państwa. Drugim wymogiem stawianym przez ustawę członkowi spółdzielni ubiegającemu się o przeniesienie własności lokalu na omawianej podstawie jest spłata zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy.

W okolicznościach tej sprawy postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji wykazało ponad wszelką wątpliwość (ustalenia faktyczne poczynione przez ten Sąd są prawidłowe i Sąd Apelacyjny uznaje je za własne), że wbrew twierdzeniom powodów, nie spełnili oni koniecznych wymogów, wynikających z przytoczonego przepisu u.s.m., warunkujących możliwość skutecznego domagania się przeniesienia przez pozwaną własności zajmowanego przez nich lokalu mieszkalnego. Postępowanie to wykazało, że powodowie nie spłacili kredytu obciążającego ich lokal i w dalszym ciągu jest on obciążony obowiązkiem spłat z tytułu wymaganego całego wkładu mieszkaniowego: 41.871,55 zł, z tytułu spłaty przypadającej na lokal części kosztów budowy, o których mowa w art.10 ust. 1 pkt 1 u.s.m., w tym z tytułu zadłużenia kredytowego na dzień 30 czerwca 2010 r. :19.674,18 zł, z tytułu spłaty nominalnej kwoty umorzenia kredytu:27.151,19 zł – łącznie zatem jest to kwota 88.696,92 zł. Wyliczenia te zostały potwierdzone opinią biegłego sądowego M. G., której powodowie skutecznie nie podważyli. Ich zarzut zawarty w apelacji zatem sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, nie może być uznany za trafny.

Również nie jest trafny zarzut apelacji naruszenia prawa materialnego wskazujący na art. 157 § 1 kodeksu cywilnego, a w istocie sięgający do konstrukcji prawnej opartej na przepisach proceduralnych art. 1047 § 2 k.p.c. w związku z art. 786 k.p.c. Co do warunku o jakim mowa w art. 157 § 1 k.c., rację ma Sąd Okręgowy, że nie może z jego zastrzeżeniem

dojść do przeniesienia własności nieruchomości. Powodowie jednak w istocie usiłowali forsować pogląd, że pozwana mogła zostać zobowiązana do złożenia oświadczenia woli z jednoczesnym uzależnieniem wykonania tego obowiązku od uprzedniego lub równoczesnego spełnienia przez powodów świadczenia, czyli spłaty zadłużenia lokalu, i wówczas dopiero nastąpiłby, skutek orzeczenia wydanego w tej sprawie pozwalający na nadanie mu klauzuli wykonalności. Przy takim rozwiązaniu, według powodów, uzależnienie wykonania obowiązku złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności od spełnienia określonego świadczenia, nie stanowiłoby warunku w rozumieniu art. 157 § 1 k.c.

Z przyjęciem takiej konstrukcji prawnej, jako podstawy uwzględnienia powództwa, a następnie apelacji nie sposób się zgodzić. Przepis art. 1047 § 1 k.p.c., znajdujący się wśród przepisów o egzekucji świadczeń niepieniężnych, przewiduje skutek orzeczenia sądowego, równoznaczny ze złożeniem oświadczenia woli przez dłużnika i odnosi się do postępowania egzekucyjnego. W art. 1047 § 2 k.p.c. natomiast, w razie gdy znajdą zawarte tam przesłanki, przewidziane jest odroczenie powstania skutków orzeczenia stwierdzającego obowiązek złożenia oświadczenia woli do chwili nadania mu klauzuli wykonalności. Przepis ten pozostaje w związku z art. 786 k.p.c. i dotyczy tylko takich orzeczeń, które złożenie oświadczenia woli przez dłużnika, a zatem i powstanie skutku przewidzianego w art. 1047 § 1 k.p.c., uzależniają od wykonania przez wierzyciela świadczenia wzajemnego. Tymczasem, i to należy z naciskiem podkreślić, cytowany już wyżej art. 12 ust. 1 u.s.m. przewiduje obowiązek spółdzielni zawarcia z członkiem umowy przeniesienia własności lokalu mieszkalnego, który może zastąpić orzeczenie sądu zobowiązujące spółdzielnię do złożenia takiej treści oświadczenia woli (w oparciu o art. 64 k.c.), po dokonaniu przez tego członka stosownych spłat obciążających ten lokal zobowiązań. To sformułowanie „po dokonaniu” nie pozostawia wątpliwości, że tylko spełnienie tego wymogu otwiera drogę do przeniesienia własności, a gdyby spółdzielnia dobrowolnie, po dokonaniu tych spłat w wymaganej wysokości, nie podjęła czynności zmierzających do przeniesienia własności, otwiera się możliwość skutecznego żądania zobowiązania jej do złożenia odpowiedniego oświadczenia woli poprzez wydanie orzeczenia sądowego. W tej sprawie pozwana spełniła wymogi pozwalające na przeniesienie na powodów prawa własności zajmowanego przez nich lokalu na zasadach lokatorskiego prawa do lokalu, w szczególności podjęła stosowną uchwałę o ustanowieniu odrębnej własności tego lokalu, i to powodowie, o czym szeroko była mowa wyżej, nie dopełnili ustawowych obowiązków na nich ciążących, od spełnienia których uzależnione byłoby złożenie przez pozwaną stosownego oświadczenia woli przenoszącego na nich własność nieruchomości lokalowej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

Gdy chodzi o zażalenie pozwanej na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego (punkty 2 i 3 tego wyroku), należy stwierdzić, że zasługuje ono na uwzględnienie, a to w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lipca 2012 r. (sygn. akt P 8/12), opublikowanym w Dz.U. z dnia 3 sierpnia 2012 r., poz. 888. Wyrokiem tym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 49¹ zdanie drugie u.s.m., obciążając pozwaną spółdzielnię mieszkaniową kosztami procesu niezależnie od wyniku postępowania, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Znaczenie tego wyroku dla rozpoznania zażalenia pozwanej spółdzielni w tej sprawie należy rozważyć w dwóch płaszczyznach.

Po pierwsze, gdy chodzi o koszty procesu przed Sądem pierwszej instancji, będący podstawą orzeczenia o nich art. 49¹ zdanie drugie u.s.m., w dacie tego orzekania obowiązywał, utrata mocy obowiązującej tego przepisu nastąpiła bowiem z datą opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, czyli z dniem 3 sierpnia 2012 roku, nie ma mocy wstecznej, a zaskarżone postanowienie wydane zostało 22 grudnia 2011 roku. Nie można jednak w okolicznościach takiej jak ta sprawy, godzić się na to, przy pełnej akceptacji argumentacji zawartej w uzasadnieniu tego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, aby ocena z dzisiejszej perspektywy zasadności ponoszenia przez pozwaną spółdzielnię kosztów procesu, pomimo wygrania sprawy i, co więcej, braku bezczynności z jej strony gdy chodzi o gotowość spełnienia ustawowych obowiązków, aby spółdzielnia ponosiła te koszty. Dlatego, z uwagi na szczególnie charakter sprawy, należało w odniesieniu do kosztów sądowych zastosować art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i odstąpić od obciążenia nimi pozwanej, a w odniesieniu do pozostałych kosztów procesu, mianowicie kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję, sięgnąć do regulacji zawartej w art. 102 k.p.c. i nie obciążać tymi kosztami pozwanej, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w punktach drugim i trzecim, na podstawie

art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., a w istocie zmiany zawartego tam postanowienia o kosztach procesu we wskazanym kierunku.

Po drugie z przyczyn wyżej podanych, dotyczących daty utraty mocy obowiązującej art. 49¹ zdanie drugie u.s.m. wynika, że w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny w tej sprawie, 6 listopada 2012 r., przepis ten już nie obowiązywał. To oznacza, że zastosowanie powinny mieć zasady ogólne ponoszenia kosztów procesu zawarte w kodeksie postępowania cywilnego. Pogląd taki wyraził też Trybunał Konstytucyjny w końcowym fragmencie uzasadnienia wyroku z dnia 27 lipca 2012 roku, odnosząc go do spraw będących w toku, które stały się źródłem zadanych Trybunałowi Konstytucyjnemu pytań prawnych, ale z całą pewnością dotyczy to również innych spraw niezakończonych, w których uznany za niekonstytucyjny przepis miałby być stosowany. Tu istotna sugestia dotyczy oceny słuszności stosowanych zasad ponoszenia kosztów. Z jednej strony bowiem należy mieć na względzie to iż, tak jak w tej sprawie, powodowie wnosili apelację w czasie obowiązywania, uznanego następnie za niekonstytucyjny przepisu, z drugiej to, że narazili, przy jak się wydaje oczywistej bezzasadności swojego powództwa, zarówno pozwaną spółdzielnię jak i Skarb Państwa, kredytujący im koszty sądowe, których ostatecznie w pierwszej instancji nie odzyskał, na znaczne koszty. Dlatego rozważając, którą z zasad ponoszenia kosztów za drugą instancję należy w tych okolicznościach zastosować, Sąd Apelacyjny, mając na uwadze powyższe względy uznał, że powinna to być zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania odwoławczego złożyły się zatem koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wynoszące 5 400 złotych (§ 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.), koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wynoszące 1 200 złotych (§ 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia) oraz opłata sądowa od zażalenia poniesiona przez pozwaną w kwocie 228 złotych.